

JIŽAN

33

Dobry den, nazdar, ahoj.

Tak tu máme zase Vánoce... Užíváme toho, že se můžeme slavnostně obléct do krojů, hrdě vypnout prsa, nadechnout se a říci si, že za sebou máme rok plný zážitků, práce, úsilí a krásných chviliek.

Já osobně jsem si tento rok splnila nemalé sny, pro mě to byl krásný rok a tak nějak doufám, že jsem za celý rok přispěla i něčím, co někomu jinému pomohlo a jeho rok to udělalo víc fajn. A jestli toho bylo málo, pojd'me to dohnat i teď o svátcích, té kouzelné době. Bud'me lepšími pro sebe, pro ostatní, pro lepší svět...

Přeji úsměv na rtech, v očích hvězdičky a užijete v té naší skautské partě, co můžete.

Vše nej do roku 2020!

-Dancza-

Zážitky od Kosího potoka

Text zachován v co nejoriginálnějším pojetí ☺ Autoři neznámí

31. 6. 2019, neděle, 2. den

Vzbudili jsme se do krásného slunečného dne. Notes oproti předchozím rokům zvolil budíček formou hudby, oproti vytrubování na roh (nejspíš tím, že jsme ho ještě nenašli). Po klasické snídani na neklasickém místě (uprostřed louky), jsme se všichni sešli a rozdali si práci na dnešní den. Během dne jsme

zvládli všechny úkoly, které před námi ležely, od vykopání díry na stožár, po postavení velkého teepee. Při přípravě táborové louky se k nám párkrát připojilo pár turistů, kteří nemohli najít pokračování zelené, proto Notes navrhl postavit na konec louky Bárta, aby svou zelenou hlavou fungoval jako poznávací značka. K obědu jsme měli výborné rizoto a nudlovou polévku. Po jídle jsme pokračovali v práci a večer jsme si postavili stožár, který od té doby čněl nad tábořištěm. Při západu slunce jsme se všichni připravili ke slavnostnímu zahajovacímu ohni. Ohnivcem se pro tento rok stala Kukačka a zvládla to na jedničku. U ohně si dokonce každá lavička mohla vybrat písničku. My jsme si zvolili Bednu od whisky. Naše písničky hrál Karel na normální akustickou kytaru a Bárt na basovou kytaru díky kombu, které jsme připojili k autobaterii. Po ohni jsme se rozprchli do spacáků.

PS: k večeri byla rybičková pomazánka.

6. 7. 2019, sobota, 8. den

K snídani byla klasika s čajem. Při snídani jsme slyšeli velký řev z vedlejšího tábora - od Pražáků. Po pár minutách přijela záchranka a po dalších deseti minutách přiletěl záchranný vrtulník a nabrali holku, která na sebe zvrhla hrnec s vařící vodou, a letěli na Vinohrady do Prahy. Starší skauti dělali oheň na večer a mladší skauti připravovali branky na famfrpál. Vlčata a světlušky šli s Notesem do lesa pro chrástí na oheň. K obědu byl vepřový a kuřecí řízek s bramborovým salátem, polévka byla brokolicová. Po obědě začali jezdit rodiče, na dvě a půl hodiny jsme s nimi měli volno. Od

16 h byl program s rodiči – hráli jsme famfrpál. K večeři byl chleba a vajíčková pomazánka. Po večeři jsme měli přibližně jednu hodinu volného času s rodiči. Oheň se měl zapálit kouzelnou hůlkou, kterou vyrobil Čerw. Kouzlo „*Lumos Maxima*“ sloužilo k tomu, že se hůlka rozsvítila a kouzlo „*Lakornum Inflamare*“ měl sloužit k tomu, že se oheň zapálí. Ale bohužel nás technika zklamala a oheň se nezapálil (jenom mimochodem, kouzelník byl Mickey). A tak ho zapálil Peky po mudlovsku (pochodní). U ohně se hrála hra s rodiči. Během ohně vystoupily dvě divadelní skupiny, ta první byla Notesova (Mickey, Pája, Ohýnek, Eli, Nella, Adam a Peky), druhá skupina byla rodičovská. Někteří rodičové na táboře spali a ráno odjeli.

10. 7. 2019, středa, 12. den

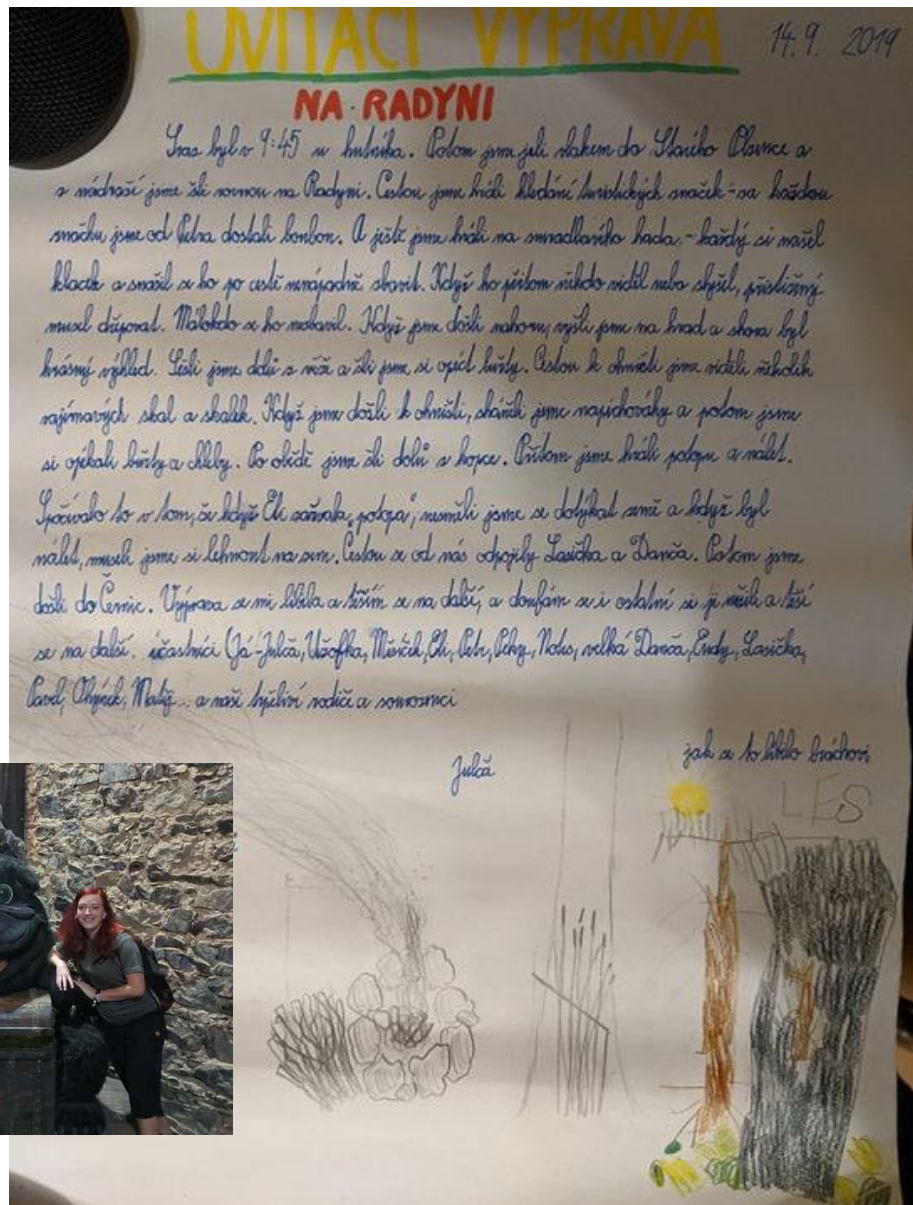
Jako budíček nám hrála píseň Hangover. K snídani byla klasika a poté jsme se na program rozdělili podle věku (bez možnosti výběru). Nejmladší házeli míčkem, mladší skauti si povídali o černé magii v podobě telefonních zařízení, starší skauti se vzdělávali s Čerwem o všeobecné teorii her. K svačině bylo ovoce a bylo na čase připravit slibový oheň, to měli na starost starší skauti, ale začali až po obědě. Na dřevo jsem šel já (Šmoula) a Adam s výpomocí Ostříže a Peřana. Udělali jsme obrovskou prasárnu, kterou jsme již pod odborným dozorem zakryli a přinesli tedy dříví na oheň. Mezi tím, co se probírala naše dřevorubecká akce, se v táboře stihl Mickey zrakvit a musel odjet do FN Plzeň. V táboře jsme uložili pagodu. Jó, teď jsem si vzpomněl, že k obědu byla čína. No a najednou byl nástup a po něm luxusní palačinky. Večer se tedy odehrál slibový oheň, u kterého bylo 45 skautů a ohnivcem byl Bárt. V noci ještě roverstvo přepadlo oddíl Kalahari, úspěšně.

Úryvky z jiných dní:

- S úderem osmé hodiny se vedení rozhodlo hrát volejbal, nicméně z pohledu na ně šlo tento sport jen těžko rozpoznat. Účel to však splnilo – zábavy jsme si užili do syta a procvičili břišní svaly při záchvatech smíchu. Obzvlášť v okamžiku, kdy Karel místo odehrání míče zvolal: „*To letí k nám!*“ a koukal :-D. Zbytek večera proběhl standardně a v deset se šlo spát.
- Starší skauti vyrazili na přežití. Šli jsme tak, že jsme byli přivázaní k sobě. Eli se Šmoulou, Ohýnek s Adamem a Mickey s Pájou. Cesta byla velmi skvělá. Přišli jsme na místo, rozdělali jsme oheň a začali péct králíka. Trvalo nám to asi 4 hodiny a všichni jsme umírali hladu, tak jsme si dali chleba a májku. Ráno se Pája probudila jako první, tak rozdělala oheň, a pak jsme se probouzeli. K snídani jsme si udělali vajíčka v pomerančové kůře.
 - Dnešní rozcvička byla krásná a neobvyklá. Bratr Petr vylezl v plavkách a začal předvádět aerobik do rytmu Karlovy kytary. Po rozcvičce jsme si vyčistili zuby, nastoupili na nástup a poté se splnila naše očekávání a šli jsme na snídani. Když zaznělo každodenní „*DROGY*“, všichni jsme se seběhli ke Kukličovi a přebrali si svou denní dávku léků.

14. 9. 2019 - Radyně, Uvítací výprava (vlčata + světlušky)

21.-22. 9. 2019 - Krtské skály, První skautská

Nechybělo mnoho a tento zápis by psal někdo jiný. V sobotu ráno mě chtěla připoutat doma záchodová mísa, ale po „tuhém“ boji jsem nakonec vyrazil směr nádraží. Zde se sešel skromný počet sedmi skautů a skautek, což mi připomnělo dobu, kdy jsem ještě jezdil pravidelně na výpravy. Já, Peka, Stopař, Kukačka, Králíček, Adam a Ostříž jsme se vydali směrem na sever do Blatna u Jesenice. Vedoucí výpravy Kuklič nocoval ve své druhé domovině v Nebřežinech, přistoupil proto v Plasích. Po krátké cestě, kde někteří měli to štěstí a seděli nad hlučným motorem, jsme se vydali pod taktovkou skautů, kteří uzmuli mapu, směr Krtské skály. Nutno dodat, že cesta byla dosti rozmanitá. Překonávali jsme mokřad, kde se ukázalo, že Stopařovi jeho přezdívka přesně sedí, jelikož po své cestě překonal mokřiny s velkou rezervou oproti ostatním. Postupně ve vzduchu visela otázka, zda začít sbírat houby, které se v malém množství objevovaly. Všechny oči směřovaly směrem ke mně, až zavelím. Dlouho jsem však odolával. Obrovský žampion asi z Černobyli mě vylekal, klouzky nedosahovaly požadovaného chutí, i když časem začaly přibývat. Následně se ale zjevily kozáci, které už nešlo odmítnout. Očekávaný signál přišel, začala houbařská horečka. Po pauze u malebného lomu dostali skauti a skautky mapu a vydali se vstříc místům, které měli navštívit. Při šmejdění lesem začali do kotlíku přibývat další houby. Následně jsme se vydali k blízkému lomu, kde jsme se rozhodli, že přenocujeme. Všichni kromě Kukliče jsme se

poté vydali do Krt s cílem získat proviant, abychom mohli poté uvařit z hub večeri. Potvrdilo se staré známé pravidlo, že vše se sežene v hospodě. Nejdříve nám doplnili zásoby vody a poskytli koření. Poté jsme se zmínili, že sháníme brambory. Slovo dalo slovo, jeden místní se zeptal druhého a po telefonátu jsme byli nasměrováni směr valník, kde jsme si nabrali čerstvě sebrané brambory. Vrátili jsme zpět k lomu, kde nás čekalo překvapení. Ani Kuklič se neflákal, šel poklábosit s místními rybáři, kteří chycenou štikou pustili, ale podcenili její zdravotní stav. Kuklič nezaváhal a vydal se vstříc studeným vodám zachránit rybu před uhytnutím. Za hrdinský čin byl odměněn, další bonus k večeri byl na místě. Poté se začala připravovat extra houbová bramboračka a ryba. Každý si pochvaloval, že jsme neměli vůbec nic, ale nakonec jsme se noblesně najedli.

Po chladné, ale příjemné noci jsme se vydali na cestu směr Žihle. Cestou pokračovalo další sbírání hub, časem byl kotlík naplněn až po okraj. Povedlo se mi navíc najít i hřib, z čehož jsem měl velkou radost. Kromě toho jsme našli tábořiště, kde jsme využili místní kadibudky. Na louce se objevilo několik pýchavek a počet hub se stále zvyšoval. Když jsme došli několik kilometrů před Žihli, rozhodli jsme se, že si uděláme pauzu. Času bylo ještě dost a chtěli jsme také odlehčit Stopařovi krosnu, v níž byl kvalitní, samozřejmě v akci koupenny, guláš. Následně jsme objevili v lese polorozpadlý míč a k tomu jsme v blízkosti objevili z kun na plot udělanou branku. O zábavu bylo rázem postaráno. S cílem prostřelit gólmana měli někteří velký problém, že hrozilo, že nestihneme ani vlak. Nakonec však každý slavil úspěch. Holky navíc pokračovaly ve sběru hub a také šišek. Poté jsme

se vydali směr nádraží, cestou jsme ještě nabrali lískové oříšky. V Žihli jsme ještě měli chvilku čas a občerstvili jsme se v místním hostinci. Následně jsme se vydali směr Plzeň, Kuklič opět vystoupil v Plasích a vydal se zpět na své sídlo. Hub jsme měli hodně a zájem o ně příliš velký nebyl. Naštěstí Ostříž chtěl udělat doma radost, snad udělal, a vzal poklady lesa domů. Následně se vydali všichni vstříc domovu, já konkrétně bleskově tam, kde celé povídání začalo.

5. 10. 2019 - Senečák, Stopou bratra Šivy

Sraz byl v 8:45. Vlčata a světlušky startovaly postupně, ale skauti a skautky měli všichni start v 10:30 a doběhnout měli do 13:30. Vlčata a světlušky šli předpřipravenou trasu vyznačenou stopičkami, zatímco skauti dostali mapu s vyznačenými úkoly a trasu si plánovali sami. Skauti i skautky si také museli pamatovat vzkaz, který dostali před startem a každý rok je jiný. Tenhle rok to bylo něco jako: Tajemná chodba na Karlštejně odhalila nejen gotické omítky, ale i 131 let starý vzkaz dělníka (zatím se ta pravidla moc nezměnila☺).

Naše hlídka (já Apač, Peťan, Tiger a Pavel) šla nejdřív k ohništi. Tam jsme museli přepálit provázek pomocí ohně (čím jiným byste to asi chtěli přepalovat☺), jenže foukalo a tak z toho nic nebylo. Poté co jsme zjistily, že na střelnici bychom museli čekat (měli jsme na to přece jen tři hodiny☺), jsem se rozhodl to zkrátit přes les k dalším dvěma stanovištím. První (bylo to asi stanoviště č. 5) bylo plné a druhé bylo logické myšlení a to jsme nevládli (ale hloupí nejsme, já a Pavel jsme se dostali na gymnázium). Dál už jsme jen sbírali kontrolní stanoviště

(to byl kód připichnutý na stromě) a stratili jsme se jen jednou a to když jsme zjistili, že ta cesta je sice na mapě, ale není ve skutečném světě asi není. Ke konci závodu jsme ještě potkali Bouřku a její hlídku.

Asi v 15:00 bylo vyhlášení vítězů. My jsme bohužel skončily na šestém místě☺. Ale naše světlušky (Mládě, Užovka, Měsíček a Rajka) byli dokonce první ve své kategorii.

Závod byl skvělý a gratulace vítězům

6. 10. 2019 - Nad Hradištěm, Drakiáda

19. 10. 2019 - Kornatický potok, Den za obnovu lesa

Výprava za obnovení lesa 20.10.

Rytíř, Háňa, Pavel, Koník, Měsíček, Rajka, Já (Muchomírka), Mátě, Skunk,
Kukačka, Kuba, Eli, Adam, Bárt, Manka, Kuklič

Dnes 20.10.2019 jsme se sešli na vlakovém nádraží v 7:45 a šli jsme na vlak. Dorazili jsme do Štáhlav a šli jsme na místo 4 km. Dorazili jsme a hned se začalo troubit na trubku. Abych to vysvětlila svačili jsme a na jednou něký páni začali troubit na trubku. Pak nás odvedli na sázení stromů. Tam nám vysvětlili jak se stromky sází a td.... Sázelí jsme jen duby. Dali nám do rukou sazeče a řekli ať ty stromky sázíme po metru. Jako další jsme se byli podívat na milimetrové práci z koňmi které například rovnali klády. Mezitím jsme potkali Bártu z Hankou a nakonec za námi přijel i Kuklič na kole. Pak jsme tam tak procházeli a nakonec jsme si vybrali měření stromů. Měřili jsme jejich výšku a taky šířku. Nakonec když nás to přestalo bavit tak jsme šli na stžkn. První stanoviště bylo že nám tam páni ukazoval zvuky lesních zvířat a nakonec jsme si je mohli i vyskoušet. Potom jsme se přemístili na druhé stanoviště na kterém jsme skládali puzzle a házeli na terči šiškami. Nejtěší puzzle byl takový barevný motýl. Na třetím stanovišti jsme přirazovali listy, šišky a jehličí ke stromům. Pak jsme si povídali o kůrovci. Na čtvrtém stanovišti jsme využívali čich, hmat a chodili jsme ze zavřenýma očima bosí. Poslední stanoviště bylo o vyrábění placek ze dřeva. Museli jsme uříznout kolečko z břízy a dali

jsme s ní něj razítka. Háňa vyrobila pro Hanku placku na které bylo napsáno 100% vegetarián. Nakonec jsme si vybrali papír na kterém byla vždy omalovánka. Jako úplně poslední jsme se byli podívat na stroje a hledali jsme také houby. Ze strojů jsme si odnesli kola. Nemyslete si kola jako kola strojů. Protože jeden stroj tam rozřezal stran a byli z toho kola. Ještě jsem zapoměla říct že nás opustili Bárt a Hanka. Bylo asi dost hodin protože roveři rozhodli že půjdeme. V půlce cesty jsme si stihli zahrát ještě hru (šraloka). Když jsme dorazili na nádraží tak jsme si nás jenom udělali fotku a jeli jsme do Plzně. Na nádraží na nás čekali rodiče. Pak jsme si dali pokřik a šli jsme domů. Cestu jsme si užili a výpravu taky. Muchomůrka

26.-30. 10. 2019 - Jaroměř - Josefov, Podzimní výprava

26.10 (Sobota)

Podzimní výprava začala v 7:45, když jsme se společně sešli na hlavním vlakovém nádraží v Plzni. Jelikož Eli si chtěla udělat odborku mapař, tak musela jít koupit lístky. Společně s Eli šel i Rytíř a když se vrátili k Hutníkovi, tak se nám pochlubili tím, že dostali 21 dětských jízdenek. Následovně jsme si dali batohy na záda a šli na nástupiště. Ve vlaku někdo hrál novou hru, kterou nám ukázal Notes. Bylo to vylepšené městečko Palermo, akorát to bylo na telefonu a jmenovalo se to Triple agent. V té době probíhala výluka v Praze a původní čas na přestup byl 8 minut. Ale náš vlak měl 7 minut zpoždění, což zákonitě znamenalo, že na přestup máme 1 minutu ☺. Přijeli jsme do Prahy na kolej 4Z a na koleji 3V vidíme náš vlak. Já (Adam), Pája a Notes jsme rychle běželi přes nádraží. Vyběhli jsme z podchodu a vidíme průvodčího, jak už píská. Takže my jsme ještě přidali a ukazovali, jakože ještě nemá jet. Tak vlak odpískal.

Přišli jsme k němu s prosbou, jestli by nemohl ještě počkat, že už zbytek skupiny běží. V zápětí jsme si vyslechli následující odpověď: „sorry jako, ale tak to nejde“ a zapískal. Naše děti ale už začaly otvírat dveře a skákat do vlaku. No, nemohl s námi nic dělat ☺. V rámci urychlení jsme nastoupili do dvou vagonů zároveň. Přijedeme do vlaku a tam plno. Notes se nechtěl hádat s lidmi kvůli místenkám a tak

jste stáli. Na zastávce Praha – Libeň přistoupil další skautský oddíl. V Poděbradech oddíl vystoupil a s ním i mnoho dalších lidí. Takže jsme si sedli. Až před Hradcem Králové k Eli dorazila paní Štíplístková a začala hrdě štípat jízdenky. Mezitím nám bylo oznámeno, že do Jaroměře je výluka. Takže jsme hned v Hradci přestoupili do posledního vlaku, kde se k nám přidala i Kačka. Tam jsme si sice sedli, ale za 20 minut jsme vystupovali. Na nádraží jsme se spočítali a vyrazili směr pevnost Josefov. Cestou jsme začali přicházet na názor toho, že Josefov je trochu zvláštní. Ale to celé nám to spravila klubovna. Byla mooc pěkná. Nacházely se v ní sprchy, velká kuchyně, nespočet deskových her a také stolní fotbal. Následně jsme si dali oběd z domova a starší skauti šli s vedoucíma sepisovat nákupní seznam. Zanedlouho si šli starší a někteří i mladší skauti vyprázdnit krosny a hurá do Kauflandu. Celý nákup proběhl v pořádku a až v klubovně jsme zjistili, že nemáme troje špagety. Naštěstí je bylo v plánu vařit až v neděli večer. Bylo vymyšleno nové jídlo na výpravu, které se náramně osvědčilo. Brokolicový krém. My jsme k němu ještě měli budapešťskou a česnekovou pomazánku. Když se všichni najedli, přišla Kačka s vedoucíma, se staršími skauty a popřáli Ostřížovi a Měsíčkovi všechno nejlepší k narozeninám. Pak se rozdál perník, který se kvůli té příležitosti upek. Po večeri byl program dosti volný. Starší skauti hráli s vedoucími hry a v tu ránu přijel Bárt. Zanedlouho jsme šli všichni spát.

27.10 (Neděle)

Ráno už od šesti hodin dělali malý nepořádek. V tu noc se měnil čas, tudíž se nám přilepšilo. Ráno udělala služba čaj a k snídani udělali klasiku. Po snídani jsme nafasovali svačinu a někteří si vzali i krosnu, kvůli večernímu nákupu. Původní plán byl, že půjdeme na Rozkoš, ale z toho sešlo, protože i na Kuks to bylo 22km. Vyšli jsme přibližně v 10 hodin a čekala nás nejprve cesta skrz celou Jaroměř. Cestou jsme hráli hru s názvem Radar a také jsme podrobili jednu lavičku zátěžovému testu. Když jsme dorazili do Kuksu, tak jsme vyndali naše Májky s chlebem a najedli se. Po jídle jsme se rozdělili na ty, kteří chtějí jít na Kuks a na ty, kteří chtějí do auto-moto muzea. V muzeu byl velice hodný pán, který nám ukázal vyklápěcí světla u aut, jaká známe z filmů. Zbytek šel na prohlídku léčebny Kuks. Jelikož prohlídka v auto-moto muzeu skončila asi o hodinu dřív, tak jsme šli na nádvoří Kuksu a do

bylinkářského obchodu. Já (Adam) a Pája jsme si koupili chmelové lízátko. No, jakože měli jsme i lepší příchutě, nebudeme lhát. Vzápětí přišel Notes se sušenou řepou a s nápojem z řepy a jablka. Potom ten krámek navštívili úplně všichni a my měli takovou BIO ochutnávku.

Najedli jsme se a všichni čekali, že bude cesta zpátky. Ta utekla mimořádně rychle a u hřbitova v Jaroměři se odpojili ti, kteří šli nakupovat. Když jsme dorazili do klubovny, tak už byla tma. Malí nedělali takový hluk jako jindy, protože na nich byli znát známky únavy po 22km chůze. Když přišly zbývající špagety, tak se začalo vařit. Před večerí přišel Kuklič, který měl původně přijít až v pondělí večer. Po večerí měl program na starost Čerw, který byl úžasný. Jmenovalo se to digitální archeologie, což znamenalo, že jsme u fotek hádali patřičné informace (název akce, místo, rok a měsíc konání). Pak šly děti na kutě a následoval ten samý program i pro vedoucí. Princip byl stejný, akorát tam byly starší fotografie. V rámci tohoto programu jsem si uvědomil, kolik úžasných chvílí jsem s oddílem strávil a dané zážitky si v hlavě oživil.

28.10 (Pondělí)

Ráno probíhalo naprosto normálně, až na jednu věc. K snídani byly cereálie s mlékem. Všichni si na tom pochutnali a následovalo volné dopoledne, protože v Bastionu a podzemí začínaly prohlídky až od 12ti hodin. Někteří ze začátku při volnu hráli hry nebo stolní fotbal. Starší skauti mezitím připravovali oběd. Potom šli všichni vlčata, světlušky a mladší skauti s Čerwem ven na procházku po Josefově a

pro starší skauty si Petr připravil SWOT analýzu ohledně našeho oddílu. Díky tomuto programu jsme se dozvěděli mnoho nových informací o oddílu a zároveň jsme předali nějaké své myšlenky. A tak jsme si povídali a najednou přišli ostatní z procházky a náš program se pomalu ale jistě rozpustil a šlo se oblékat a odcházet do Bastionu. Čerw zůstal v klubovně, aby hlídal kuřata. Cesta tam byla velice krátká. Koupili jsme lístky a ve 12 hodin: „PRÁSK!“ Náš průvodce vystřelil a zvolal: „vítejte v Josefovském Bastionu“. Následovně se nám představil a řekl nám nějaké základní informace. Potom jsme odešli do podzemních chodeb, kde nám vysvětloval rozdíl mezi cihlou a devíti kilovou cihlou. Během prohlídky se zeptal Apače, jestli umí číst. Apač mu radši neříkal, kolik mu je let ☺. Potom jsme vyfasovali lampy, prošli si pár minových chodeb a bum, prohlídka skončila. Vyšli jsme v příkopu, kde jsme se také rozdělili. Část se šla podívat na průvod (jelikož byl poslední den sezony 2019) a na oběd do klubovny. Druhá část šla nahoru na Bastion se podívat na sejmutí vlajky. Za půl hodiny přišel průvod zpět a následovala střelba děl a pušek. Pak přišli na jídlo i ostatní. K obědu byla kuřata s vařeným bramborem. Po obědě bylo osobní volno, při kterém hráli starší skauti s Notesem hru Milostný dopis za účelem toho, aby si rozdělili děti do týmů na stopovačku, kterou pro nás sepsal Petr. Před začátkem nás opustila Kačka, Čerw, Petr a Dancza. Na stopovačku se chodilo v rozmezí 15ti minut. V té době šel Rytíř s Bártem s malýma si hrát a přišel k nim nějaký člověk s prosbou, že by se chtěl k nám přidat. Když zjistil, odkud jsme, tak mu to bylo líto. Při stopovačce se někteří zasekli u jednoho úkolu, ale všichni se vrátili živí a zdraví. Po návratu všech se začala vařit večeře, což byla mrkvová pomazánka. Po večeři se Skunka vypadlo, že mu je špatně. I hned nastoupila Lasička, dala mu prášky a poslala ho spát. Večer měli vlčata, světlušky a mladší skauti povídací program s Lasičkou. Dle ohlasů byl daný program moc dobrý. Starší skauti mezitím hráli hry, které si v klubovně půjčili (bylo jich tam opravdu hodně) a Pája s Eli se konečně naučili hrát Munchkina. Po vydařeném večeru se šlo s chutí spát, protože úterý bylo v něčem výjimečné.

29.10 (Úterý)

Ráno se nijak nelišilo od ostatních, avšak k snídani byla klasika s čajem, který měl takovou zvláštní pachů. Jelikož Skunkovi nebylo dobře, tak s ním Peka zůstal v klubovně. Potom se vyrazilo pomáhat k nedalekému Poklasnímu mlýnu. Tam jsme se potkali s pánem, který nám řekl pár slov o Ptačím parku, kde jsme následně pracovali. Za chvíli přijeli dvě auta s nářadím. Rozdali jsme si nářadí a šli

pracovat. Naším úkolem bylo shrabat louku, následně to spálit a klacky odnést na jednu hromadu. U toho se chvíli pozastavím. U srdce jsem měl pocit uspokojení. Je to alespoň za mě moc dobrý způsob toho, jak lidem pomoci a zpestřit obsah programu. Jsme přece skauti a denní příkaz nám říká, ať denně vykonáme alespoň jeden dobrý skutek. A u většiny lidí se probudil ten skautský duch. Moc se mi líbilo, jaké jsme do toho měli nasazení. A také se nám to vyplatilo. Za odměnu nám ukázali záchytnou stanici zvířat, která spolupracuje s Karlem Makoňem, kterého už dobře známe. Ale to trochu předbím. Za pár hodin bylo hotovo. Po práci jsme odnesli nářadí do aut a najedli se. Sice nám chyběl chleba na májku a pomazánku, ale my jsme se částečně najedli i tak. Poté následovalo další rozdělení. Všichni jsme šli na záchytnou stanici, ale někteří to vzali i přes pozorovatelnu. U pozorovatelny byla taková výloha, která nám zobrazovala problém s vodou dnešní doby. Když člověk vlił vodu do levé části (která znázorňovala cestu vody bez zásahu člověka) tak vodě trvalo odtéct 2,5 minuty. Ale za to u uměle vybudované krajiny to protéklo za pouhých 18 vteřin. Proto nás trápí nedostatek vody, protože ta voda se nemá kde zachytit. Následovala krátká prohlídka pozorovatelny a cesta do záchytné stanice, kde už byli ostatní. A je to tady zas. Chvilka k zamyšlení. Je velice smutné, jak se ke zvířatům chováme, nehleďme na palmový olej, jak zvířatům bereme přirozené prostředí pro život, abychom si dali pouhou sladkost. Na druhou stranu můžeme být rádi, že existuje něco jako záchytná stanice pro zvířata. Česká republika má docela bohatou síť stanic, když se podíváme do zahraničí, ale i tak to je smutné. Na pánovi, který nás stanicí provázel, bylo vidět jeho neskutečné nasazení a to já cením. Na prohlídce bylo mnoho nemocných zvířat a dozvěděli jsme se, že to naše neekologické pálení trávy pomáhá spousta druhům motýlů. Na závěr nám pán ukázal prezentaci a dal nám pochovat hada. Po prohlídce se hodně ochladilo a šlo se směr klubovna. Na náměstí se odpojili ti, kteří šli na poslední nákup. Ostatní šli do klubovny, kde už čekal Peko se Skunkem. Skunkovi sice líp nebylo, ale Peko alespoň vyškral bordel z rychlovarné konvice, který způsobil pachut' ranního čaje (nakonec to ještě Lasička vyvařila jablečným octem). Pak se začala vařit večeře, což byl Kuskus se zbytky z kuřat. Po večeři si všichni sedli do kruhu ve společenské místnosti a každý říkal svůj názor na ten den nebo na celou výpravu. Dle mého byl tento program důležitý, protože se tím získala velká zpětná vazba. Po programu ještě někteří hráli hry a ostatní šli spát. Po chvíli slyšíme nějaké zvuky na záchodě a obratem slyšíme: „Amazonce se zasekly dveře“! Takže vylezla oknem ven a vedoucí vyklepaly západku ze dveří.

30.10 (Středa)

Sice bylo poslední ráno výpravy, ale byla první rozvíčka. Starší skauti se chytli společně s Notesem za ramena a obíhali všechny pokoje, kde se spalo. Potom se přidávali i ostatní a ve společenské místnosti jsme tancovali na písničku. U snídaně panovala pohoda, ale všichni věděli, že výprava pomalu, ale jistě končí. K jídlu byla klasicky klasika a čaj. Dopoledne se uklízelo a vařilo se oběd. Když bylo vše uklizeno, tak se hrál fotbal, nebo jiné hry. V půl dvanácté byl oběd (Buřtguláš) a zbytky z jiných jídel se rozdaly. Po jídle Eli vyhlásila ztráty a nálezy a šlo se mýt ešusy. Když si

všichni umyli ešus, tak se oblékli a vyndali si krosny ven. Notes přinesl Pavlovi telefon, který si tam málem zapomněl. Pak jsme šli naposled kolem klubovny, kolem bran do pevnosti Josefov a kolem železničního přejezdu. Když jsme v Jaroměři čekali na vlak, tak Lasička nechala některé jedince přebalit krosny, aby s nimi nebyl problém ve vlaku manipulovat. Cestou zpátky jsme nejeli přes Hradec, ale přes Pardubice. Ale nebojte, 21 dětských jízdenek jsme měli tak či tak ☺. V Pardubicích jsme si počkali, na Slovácký Expres a dojeli do Prahy. Když jsme dojeli do Prahy, tak jsme se rozloučili s Bártem. Kvůli zpoždění jsme nestihli autobus (z důvodu výlukové trati mezi Berounem a Prahou) a vlak do Plzně a tak jsme si počkali na Západní Expres (který žádnou výluku neměl). Já nevím, jestli jsme měli takový hlad, nebo jsme chtěli ochutnat nové kombinace, ale někteří jedinci dokázali sníst třeba sušenku s kečupem. Jelikož jsme ve vlaku neměli místenky, tak jsme stáli v uličce vedle kupéček (kam jsme si dali krosny), jedli naše nesmyslné kombinace a někteří i spali. Do Plzně jsme dorazili ve čtvrt na šest a byla totální tma. Na nástupišti jsme si dali nástup a pokřik. Pokřik se krásně rozléhal po nádraží a dával najevo, že jsme si to moc užili.

Díky skautu jsem potkal nespočet hodných lidí a kamarádů, prožil s oddílem mnoho úžasných chvil, naučil jsem se jíst májku, zahrál si tolik nových her, dozvěděl se nové věci a za to vše můžu říct jen jedno. DĚKUJI!

-ADAM-

Výjezdní zasedání oddílové rady - Korno

8. 11. - 9. 11. 2019

Cca v 17:00 jsme se začali scházet na nádraží. Nakonec se nás sešlo 8. Myšičku jsme přibrali v Berouně, Čerw s Lasicí dorazili vozem později večer a Karel v sobotu ráno.

Úložný prostor pro zavazadla nebyl ve vlaku nejlépe řešen a tak jsme museli své bágly umístit nad hlavy ostatních cestujících. „Tak slečno, jestli mi vypadne rameno, tak máte po laptopu.“ „Tak dobrý, vydrželo.“

„Teď už jenom aby nevytekla hořčice.“ Asi jsem jí vyděsil, koukala trochu nejistě. Po chvíli cesty spadla Pekyho krosna a trefila Bárta a dvě ženský. Pekyho to nerozhodilo a dál v klidu seděl, Notes se dámám omluvil a vrátil krosnu kam patří.

Přestup v Berouně byl také vtipný. Uvelebili jsme se ve vlaku a pokračovali v družném hovoru. Po chvíli se objevily uklízečky v reflexních vestách a sdělily nám, že jsme odpojení. Následoval rychlý přesun. Nakonec OK.

Prozkoumali jsme ubikaci a nhrubo rozvrhli, kde kdo ulehne. Nahoře trochu myšina, ale jinak v poho. Novomanželům jsme nachystali luxusní letiště. Než dorazilo vozidlo s hrncem, zaběhli jsme se se Stopařem mrknout na vchod do jeskyně. Stopař má novou čelovku a je z ní nadšeněj.

Pak jsme začali chystat vepřová kolena na ovar. Musím bohužel konstatovat, že jsem to přesolil.

Stopař chytil jednu zbloudilou myš za ocas, ale pak ji upustil a zmizela neznámo kam.

Ten večer jsme se radili asi do dvou do rána.

V sobotu jsme posnídali a začali se chystat do díry (Kuklič, Stopař, Bárt). Oblékání do postrojů sledovali ostatní a doprovázeli to spoustou „chytrých“ připomínek a komentářů.

V průběhu toho jsme zjistili, že jsme do dveří skřípli myš. Byla pěkně placatá a tekly z ní vnitřnosti.

Když jsme byli na odchodu, dorazil Karlík, vyfasoval sedák a připojil se k nám.

Speleoalpinismus v Tomáškárně probíhal standardně, tzn. byl humor.

O legraci se postaral zejména Karel, který zhruba na druhé přepínce prohlásil: „Hele, klucí, tohle mi nepříjde jako dělaný lidskou rukou.“ „Jo, Karle, vítej v jeskyni.“ Zněla odpověď. Dále byl středem pozornosti, když si ho osedlal netopýr a nechtěl se pustit. A do třetice, když mu při překonávání přepínky hrozilo, že bude muset absolvovat též přepírku, jelikož ráno nebyl...

Podzemní průzkum jsme absolvovali v dobré náladě, jen nás trochu mrzelo, že jsme se nemohli zapsat do knížky. Propiska nepsala. Já měl svátek z Myšičkovo čelovky. Super šajn, díky.

Ostatní mezitím absolvovali procházku a pak pařili deskovky.

Po návratu jsme se nadlábli. Kromě kolen byly k dispozici i buchy od Lasičky a Danči a také Čerwovo papričky.

Porada opět probíhala do pozdních hodin. Do debaty se zapojil, sic nesměle, i mladší vedoucí Filip.

V neděli se už nic moc nedělo, skoro

všichni nás z nejrůznějších příčin a důvodů opustili hned po snídani. Zůstal jsem akorát já, Karlík a Stopař. Poklidili jsme, umyli nádobí a naskládali vše do Karlova vozu. Karel vyhodnotil, že polévka je převozuschopná, jelikož se na ní vytvořil škaloup. Ukázalo se ale, že škaloup není dostatečný a tak jsme v průběhu jízdy mastnotou z polévky naimpregnovali několik batohů, část lana a podstatnou část kufru. Před odjezdem jsme ještě mrkli do Barandovky, ale jenom na krajíček.

Bylo to fajn, akorát je škoda, že se více lidí neodvážilo pod zem a že nám nezbyl čas na kytárku. Snad příště.

-Kuklič-

A trochu kukličáren:

Garbage story III

Loni na vánoční výpravě se mě Mňamka zeptala, jestli se někdy dočká toho, že bych přišel slušně oblečený. Dotaz způsobil všeobecné veselí a společnými silami jsme dali dohromady, že se toho asi nedočká. Přece jenom - nikdy jsem nebyl žádný manekýn.

Druhý den na výletě jsem se k tématu v myšlenkách vrátil a uvědomil si, že otázka „slušnosti“ oděvu je relativní. Třeba vůči přírodě si myslím, že se odívám relativně slušně. Využívám to, co mám, dokud se to nerozpadne. Snažím se všechno donosit až na samou hranici životnosti (možná i kousek za ní), abych vytvářel co nejmenší tlak na přírodní zdroje.

Možná někdy v budoucnu až si více lidí uvědomí, kolik vody a půdy je potřeba pro pěstování bavlny, kolik energie je potřeba na výrobu a dopravu oděvů z druhého konce světa, pak se možná neřekne je to vágus, ale jo, ten byl vždycky slušnej.

A co vy, donášíte? ☺

Kuklič –

Garbage story IV

Jeli jsme tuhle s Karlíkem a Bártem pro vlek na stavěčku. V Touškově nás překvapilo vozidlo, které stálo v silnici na blikáčkách a brzdilo provoz, protože si pánové museli skočit pro zmrzlinu. Nakonec se rozjeli těsně před námi, takže jsme je ani nemuseli objíždět. V Kozolupech na křižovatce byla slušná kolona a tak jsme způsobně čekali. V tom Karlík hlásí: „Hele, vyhodili něco z okna“. Byla to plastová lžička od zmrzliny. Vystoupil jsem a povídám: „Helejte, tady vám něco upadlo, tak aby vám to pak nescházelo...“ A s těmi slovy jsem lžičku přilepil otevřeným okýnkem na obnaženou hrud' toho týpka v autě. Koukal nechápavě, já si šel zase sednout. Kolona se naštěstí hned rozjela, čelit případným „dotazům“ těch mládenců by nemuselo být příjemné.

Jestli si z toho vzali nějaké poučení, nebo jestli lžičku vyhodili za zatačkou nevím. Mělo to smysl?

- Kuklič -

Garbage story V

Cestou na chalupu projíždím přes Oboru, která je na kopci, čili se k ní z obou stran přibližují relativně pomalu a mám čas studovat škarpu. Kolem silnic je obecně odpadků spousta, kolem Obory však

převládají lahve od rumu. S každou jízdou dovezu 1-3 lahve do kontejneru na sklo. Bohužel se tam objevují stále nové.

Stihne se viník polepšit dříve než se uchlastá?

- Kuklič -

Garbage story VI

Jeden soused mi něco vyprávěl u nás na zápraží, při čemž mu neustále padal nedopalek. Vždy ho zase sebral. Na odchodu ho hodil za obecní túji. „To bych byl radši, kdybys mi to nechal na verandě.“ „Hele, to spláchne voda nebo se to rozloží.“ „Hned tak se to nerozloží a to, že to odplave, tím se to nevyřeší.“ „No co, když to nevidím, tak mě to netrápí.“ „To mě už více štvou tyhle věci.“ A mával s jednorázovým kelímkem na kafe. „Tak si to nekupuj a je to.“ „Hele v pohodě, já to spálím.“

Venkovský vzduch to je slast,
hloupý soused pálí plast...

- Kuklič -

@ komunikace - základ úspěchu

Stále mi nepřestává udivovat nasazení dobrovolníků v naší skautské organizaci. Ať už jde přímo o vedoucí oddílů a táborů, vedoucí schůzek nebo další lidi, kteří ovlivňují chod oddílu. Už jsem o tom do Jižana napsal několik článků a neodpustím si další.

Možná si vzpomenete, kolik jsem spočítal dobrovolnických hodin, nebo jak dopředu musíme začít pracovat na přípravě tábora. Nyní nakousnu téma komunikace, kterou všichni znáte a dokonce používáte - jde o oddílový email. Je to jeden z našich stěžejních komunikačních kanálů k rodičům členů. Posíláme vám přes rodičovskou konferenci informace o výpravách, táborech či každoroční registraci a opačným směrem přijímáme omluvy a potvrzení účasti na akcích. Najdou se i emaily s otázkami, různými nabídkami i slovy díky. Co však možná netušíte, je fakt, že za každým takovým emailem se skrývá rozsáhlá emailová komunikace mezi jednotlivými členy vedení. I my totiž interně používáme svou vlastní emailovou konferenci. Zvolili jsme si ji jako nejjednodušší způsob komunikace. Jde o rychlý způsob zjištění nějakého názoru a mohou se vyjádřit úplně všichni (v konferenci je nás 21). Málokdy je totiž na poradách, kde se setkáváme osobně, plná účast.

Jelikož náš oddíl patří v Plzni k těm větším a jako jedni z mála se snažíme držet systému, že každý měsíc proběhne alespoň jedna oddílová akce, odpovídá tomu i náročnost a objem komunikace.

Za rok 2018 jsme v rodičovské konferenci informovali o 20 výpravách, táborech a registraci. Celkem šlo o 23 emailů, které dávají v součtu úctyhodných 2 764 slov (17 106 znaků).

Abychom mohli předat potřebné informace, zajistili chod oddílu a domluvili se na všem potřebném, v naší poradní konferenci jsme si navzájem zaslali 539 emailů. Ty dohromady obsahují neuvěřitelných 29 666 slov (171 990 znaků). Je důležité uvést, že jde pouze o texty napsané přímo v emailu - zápisy z porad, letáčky na výpravy, ani žádné další přílohy nebyly započteny! Zároveň nebyly započteny korespondence, kdy potřebné věci řeší jen část lidí a zbytečně tím nezatěžují ostatní, kteří na daném úkolu nepracují. Bohužel nedokážu odhadnout kolik dalších emailů a protelefonovaných minut to u neaktivnějších lidí z vedení oddílu může být. Rozhodně to také nebude malé a zanedbatelné číslo.

Pro porovnání: aktuálního vydání Jižana č.33 obsahuje 5765 slov (28635 znaků) (v čísle 31: 3 152 slov a 19 000 znaků).

A jako drobnost na závěř přidávám několik zajímavých čísel. V naší interní konferenci se za rok 2018 vyskytly třeba tako slova:

Tábor	84x
Zdar	230x
Ahoj	184x
Čerw + Cw	64x
Varianty slova výprava	96x
Varianty slova Křimice	92x
Pivo	4x

-Čerw-

30 let svobody i pro skauty

I skauting si v těchto dnech připomíná svých 30 let svobody. V naší zemi ještě nikdy tak dlouho skauti v kuse nemohli nefungovat a je zapotřebí si to připomenout a pokusit se křivdy minulosti sdělit i dnešní generaci.

Skautské hnutí je postaveno na demokratických principech, a proto bylo v minulosti u nás totalitními režimy třikrát zakázáno - jednou nacisty (1940 - 1945, dvakrát komunisty (1950 - 1968 ; 1970 - 1989).

“Totalita vylučuje skauting, skauting vylučuje totalitu,” prohlásil Antonín Benjamin Svojsík, zakladatel skautského hnutí u nás.

Listopadové události roku 1989 vedly k třetí obnově naší organizace v její více než stoleté historii. Již 2.12.1989 proběhlo v Městské knihovně v Praze první setkání s více než tisícovkou skautů a byla oficiálně obnovena činnost organizace. Neméně zajímavou informací je to, že jednou z hlavních postav Sametové revoluce byl skaut, poté i prezident, Václav Havel.

Dnes má naše organizace Junák - český skaut více než 60 tisíc registrovaných členů a je tak největší výchovnou organizací v ČR. Skauting je i největší mezinárodní organizací pro děti a mládež, existuje v 216 zemích a teritoriích světa a má přes 60 milionů členů. Neexistuje pouze v totalitních zemích (Andorra, Čína, Kuba, Laos, Severní Korea)

Světový skauting založený v roce 1907 anglickým generálem sirem Robertem Badenem-Powellem, u nás roku 1912 Antonínem Benjaminem Svojsíkem, si prošel značným vývojem a je zapotřebí si i

nadále připomínat morální principy, na kterých je založen. Vždyť mnozí skauti byli na desítky let vězněni nebo posíláni do lágrů a uranových dolů. A to jen proto, že chtěli *“duší i tělem být připraveni pomáhat vlasti a bližním”*, jak zní jedna z vět skautského slibu.

Další info najdete i na www.skaut.cz/30letsvobody/

-Čerw-

Čw

CHRISTMAS QUIZ

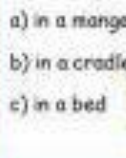
Choose the correct answers.

1 Where did Mary and Joseph have to sleep?

- a) in a house
- b) in a stable
- c) in a castle

2 Where did the baby Jesus sleep?

- a) in a manger
- b) in a cradle
- c) in a bed

3 What did the wise men follow?

- a) a cart
- b) a shepherd
- c) a star

4 What was Joseph's job?

- a) a shepherd
- b) a carpenter
- c) a king

5 What place did Joseph and Mary go to?

- a) Nazareth
- b) Jerusalem
- c) Bethlehem

6 Did Joseph and Mary see an angel?

- a) yes
- b) no
- c) maybe

7 What did the wise men bring?

- a) gold, silver, wheat
- b) gold, incense, myrrh
- c) gold, water, wheat

8 What was the evil king's name?

- a) Augustus
- b) Caesar
- c) Herod

9 What colour is Santa's suit?

- a) red
- b) green
- c) white

10 What is Santa's lead reindeer called?

- a) Vixen
- b) Rudolph
- c) Dunder

11 What night does Santa come?

- a) 24 December
- b) 25 December
- c) 26 December

12 How does Santa get into the house?

- a) through the window
- b) through the door
- c) through the chimney

13 What does Santa carry the toys in?

- a) in a sack
- b) in a box
- c) in a pocket

14 What do children hang up for Santa to put the toys in?

- a) a coat
- b) a bag
- c) a stocking

15 Who helps Santa to make toys at the North Pole?

- a) reindeer
- b) elves
- c) witches

16 What do reindeer pull?

- a) a sleigh
- b) a cart
- c) a boat

17 What bird is cooked for Christmas dinner?

- a) duck
- b) chicken
- c) turkey

18 Where are the presents kept before opening them?

- a) in the window
- b) under the tree
- c) behind the door

19 What is hung outside on the door?

- a) a wreath
- b) a bell
- c) a star

20 What kind of songs are sung?

- a) carols
- b) pop songs
- c) gospels

